

Το “Ξεκίνημα” απαντά στην κριτική στελεχών της ANΤΑΡΣΥΑ

Ελένη Μήτσου

Η 5η συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ που πραγματοποιήθηκε στις 21&22 Γενάρη επιβεβαίωσε δυστυχώς τη συνέχιση της απομονωτικής πορείας της, με τη γραμμή που έχει ως κορμό το NAP να κερδίζει την πλειοψηφία.

Η πρόταση για εκλογική συνεργασία της ανατρεπτικής Αριστεράς όπως αυτή κατατέθηκε και συζητήθηκε στην σημαντική κατά τη γνώμη μας εκδήλωση που καλέστηκε τον Δεκέμβρη στον κινηματογράφο Studio καταγγέλλθηκε ως «συγκόλληση» που «θα σπείρει σύγχυση».

Η επιχειρηματολογία που αναπτύχθηκε ενάντια στην παραπάνω πρόταση δεν είναι καινούργια. Στη βάση της βρίσκεται η διαχρονική αδυναμία που έχει το NAP και οι δυνάμεις που το στηρίζουν μέσα στην ANΤΑΡΣΥΑ να καταλάβει τη διαφορά μιας απλής εκλογικής συνεργασίας (που θα μπορούσε ακόμα και να τελειώσει σύντομα μετά τις εκλογές) από την συγκρότηση ενός (ομοσπονδιακού ή ενιαίου) πολιτικού φορέα με στόχο την πάλη ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και τον κοινωνικό μετασχηματισμό. Όπως επίσης, να καταλάβει τη χρησιμότητα των εκλογικών συνεργασιών για να γίνουν προχωρήματα στο κίνημα όταν δεν υπάρχει ένας πολιτικός φορέας της ανατρεπτικής Αριστεράς που να μπορεί να δώσει προοπτικής στις/ους εργαζόμενες/ους και την νεολαία, ή δεν υπάρχουν διεργασίες για τη συγκρότησή του

Μέσα σε αυτό το κλίμα καταγγέλλθηκαν πολλές οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής

Αριστεράς όχι μόνο από τις/ους συνέδρους της τάσης που πλειοψήφησε, αλλά και από όσες/ους στήριξαν το πολιτικό πλαίσιο που μειοψήφησε.

Όσον αφορά στο Ξεκίνημα, διαβάσαμε τοποθετήσεις που διαστρεβλώνουν τις θέσεις μας και θέλουμε να σταθούμε σύντομα σε αυτές.

Ο **Κώστας Παπαδάκης** είπε στην ομιλία του:

«Μα θα συνεργασθεί ΛΑΕ στο ΜΕΡΑ25. Πολύ πιθανό. Δεν το έχει ανακοινώσει ακόμα. Ξέρετε ποιος το έχει ανακοινώσει; Μία από τις οργανώσεις που συνομιλούσε με το ΝΑΡ ένα χρόνο, το Ξεκίνημα.»

Το Ξεκίνημα δεν έχει κάνει βέβαια καμία τέτοια ανακοίνωση. Σε επικοινωνία με τον Κ. Παπαδάκη για την παραπάνω τοποθέτησή του απολογήθηκε για το λάθος και αφαίρεσε το συγκεκριμένο κομμάτι από το κείμενο της ομιλίας του που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα Ραντιέρα. Όμως, οι εντυπώσεις μένουν – ποιος/α θα ξαναδιαβάσει το κείμενο και θα εντοπίσει τις διαφορές; Ο Κ. Παπαδάκης θα έπρεπε να εκδώσει δημόσια ανακοίνωση με την οποία να ανασκευάζει την τοποθέτησή του.

Η **Δέσποινα Κουτσούμπα** στη δική της ομιλία είπε:

«Όποιος σήμερα κάθεται να συζητήσει με το ΜΕΡΑ25, ξέρει όλη η κοινωνία ότι δεν μπορεί να το κάνει στο όνομα της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Το Ξεκίνημα ας πούμε το κάνει, συζητά με το ΜΕΡΑ25. Μας λέει κανείς ότι αυτό που κάνει το Ξεκίνημα είναι το σωστό; Όχι, δεν υπάρχει αυτή η πίεση. Ξέρουν όλοι ότι όποιος πάει εκεί, θα το κάνει γιατί θέλει να είναι πάντα σε ένα κοινοβουλευτικό κόμμα.»

Πράγματι, το Ξεκίνημα έχει κάνει μια σειρά συζητήσεις με το ΜΕΡΑ25. Από τον Ιούλιο του 2022 μέχρι και σχετικά πρόσφατα. Συζητήσεις για να κατανοήσουμε βαθύτερα τις θέσεις, την πορεία και τον τρόπο λειτουργίας του ΜΕΡΑ25, όπως και συζητήσεις για συνεργασίες σε συγκεκριμένους χώρους και κινήματα. Παρόμοιες συζητήσεις έχουν κάνει και μια σειρά άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Δεν έχουμε ωστόσο συζητήσει ποτέ το να «μπούμε» στο ΜΕΡΑ25 όπως συμπεραίνει

κάποια/ος από την τοποθέτηση της σ. Δ. Κουτσούμπα, ούτε φυσικά «θέλουμε να είμαστε πάντα σε ένα κοινοβουλευτικό κόμμα». Αν είχαμε μια τέτοια προσέγγιση, σίγουρα δεν θα ήμασταν εκτός ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο 2012-2015, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ είχε αλματώδη ανάπτυξη και οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που συμμετείχαν στο ΣΥΡΙΖΑ ως συνιστώσες του εξέλεξαν στελέχη τους στη Βουλή (Το Ξ μπήκε στον ΣΥΡΙΖΑ [το καλοκαίρι του 2008](#) και αποχωρήσαμε [στις αρχές του 2011](#)).

Το Ξ δεν έκρυψε ποτέ ότι συζητά με το ΜΕΡΑ25, ούτε κρύψαμε το περιεχόμενο των συζητήσεων. Στο κάλεσμα του ΜΕΡΑ25 για εκλογική συνεργασία απαντήσαμε δημόσια και καθαρά ([δείτε την τοποθέτησή μας εδώ](#)).

Στην απάντησή μας είναι καθαρό ότι δεν κρίνουμε πως υπάρχουν οι προϋποθέσεις για εκλογική συνεργασία. Δεν υπήρξαμε ποτέ από τους χώρους των υπόγειων συνεννοήσεων και των «τακτικισμών», ούτε συσχετίσαμε τις πολιτικές μας τοποθετήσεις και πράξεις με ανταλλάγματα. Είναι καλό όταν συντρόφισσες/οι ασκούν κριτική σε οργανώσεις, πρώτα να διαβάζουν τις θέσεις τους, διαφορετικά καταλήγουν (πιθανά άθελά τους) σε διαστρέβλωση.

Όλα τα παραπάνω βέβαια για ένα κομμάτι της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, συμπεριλαμβανομένης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι δευτερεύοντα, καθώς η επαφή και η συνεργασία με το ΜΕΡΑ25 (και για την πλειοψηφούσα τάση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και με τη ΛΑΕ) αποτελούν ιδιόνημα. Θεωρούνται το χαρακτηριστικό το οποίο σταματά να σε κατατάσσει στην επαναστατική Αριστερά.

Ο επαναστατικός χαρακτήρας μιας οργάνωσης/κόμματος/χώρου δεν κρίνεται ωστόσο από το αν «μιλάει με ρεφορμιστές» ούτε από το αν συνεργάζεται, υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις, μαζί τους.

Αν αυτά είναι τα κριτήρια της επαναστατικότητας, θα έπρεπε να καταγγείλουμε τον Λένιν και τους Μπολσεβίκους που το 1907 έκαναν εκλογική συνεργασία με τους Εσέρους. Ο Λένιν και οι Μπολσεβίκοι δεν είχαν καμία αυταπάτη για το χαρακτήρα των Εσέρων. Τους θεωρούσαν «μικροαστούς δημοκράτες, που υποκριτικά κατέτασσαν τον εαυτό τους στους σοσιαλιστές». Ωστόσο προχώρησαν σε εκλογική συνεργασία μαζί τους ενώ παράλληλα διεξήγαγαν εναντίον τους «τον πιο ανειρήνευτο ιδεολογικό και πολιτικό αγώνα». (βλ. Ο «Αριστερισμός», Παιδική Αρρώστια του Κομμουνισμού – VIII Κανένας Συμβιβασμός;)

Θα έπρεπε επίσης να καταγγείλουμε τους Μπολσεβίκους το 1917 όταν συνεργάστηκαν με

τους Μενσεβίκους και τους Εσέρους ενάντια στον Κορνίλοφ, όπως και για το γεγονός ότι μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση σχημάτισαν κυβέρνηση μαζί με ένα κομμάτι των Εσέρων.

Θα έπρεπε να καταγγείλουμε επίσης ως αντεπαναστατικές τις αποφάσεις του 4ου συνεδρίου της 3ης Διεθνούς «για την τακτική» και «για το ενιαίο μέτωπο». Ανάμεσα σε αυτές βρίσκεται για παράδειγμα η πρόταση προς το Σουηδικό ΚΚ να στηρίξει υπό συγκεκριμένους όρους την «μενσεβίκικη» κυβέρνηση του Μπράντινγκ, ενός από τους πιο διακεκριμένους ηγέτες της 2ης Διεθνούς.

Και βέβαια θα έπρεπε να καταγγεληθεί η θέση του Λένιν ότι οι Άγγλοι κομμουνιστές πρέπει να ενωθούν (υπήρχαν 4 διαφορετικές κομμουνιστικές οργανώσεις) και να συμμετέχουν στο ρεφορμιστικό Εργατικό Κόμμα, κλείνοντας συμφωνία μαζί του (βλ. Ο «Αριστερισμός», Παιδική Αρρώστια του Κομμουνισμού – κεφάλαιο ΙΧ «Ο Αριστερός Κομμουνισμός στην Αγγλία»).

Για να μην αναφερθούμε στην αγωνιώδη μάχη που έδωσε ο Τρότσκι για συνεργασία του γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος με το Σοσιαλδημοκρατικό, με στόχο την αντιμετώπιση της ανόδου του Χίτλερ. Μια μάχη την οποία έχασε, γιατί το Σταλινικό ΚΚ Γερμανίας θεωρούσε τους Σοσιαλδημοκράτες σαν το «δίδυμο αδελφό» του φασισμού. Τα αποτελέσματα είναι γνωστά.

Αυτά συνέβαιναν σε μian άλλη εποχή με εντελώς διαφορετικές συνθήκες, απαντάνε πολλοί. Ποτέ στην ιστορία δεν θα βρούμε όμως τις ίδιες ακριβώς συνθήκες. Και γι' αυτό το όλο νόημα της μελέτης των κλασικών του Μαρξισμού είναι να κρατάμε την μέθοδο. Στη προκειμένη περίπτωση την μέθοδο ή την τακτική του «Ενιαίου Εργατικού Μετώπου». Την τακτική, δηλαδή, της συνεργασίας της επαναστατικής Αριστεράς με ρεφορμιστικά κόμματα, με στόχο το προχώρημα των αγώνων και της συνείδησης της εργατικής τάξης.

Σε αυτή την τακτική υπάρχει, βέβαια, ένας απαράβατος όρος. Οι επαναστατικές δυνάμεις να διατηρήσουν την αυτοτέλειά τους και να συνεχίσουν τον πολιτικό και ιδεολογικό αγώνα ενάντια στις ρεφορμιστικές δυνάμεις με τις οποίες συνεργάζονται. Έτσι και μόνο έτσι μπορούν να ενισχυθούν οι δυνάμεις της επαναστατικής Αριστεράς στην κοινωνία. Αυτό δηλαδή που δυστυχώς δεν έχουν καταφέρει να κάνουν μέχρι σήμερα στην Ελλάδα κι όχι μόνο.

Παρά τις διαφορές, τρέφουμε πολύ μεγάλη εκτίμηση για τους συντρόφους της ANΤΑΡΣΥΑ, όπως και για τους συντρόφους των περισσότερων οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και πολλούς ανένταχτους αγωνιστές. Γιατί είναι ο χώρος του «εξωκοινοβουλίου» που παρά τις άπειρες αδυναμίες του, άντεξε στις πολύ δύσκολες συνθήκες που διαμορφώθηκαν από το καλοκαίρι 2015 και μετά και κράτησε το νήμα των αγώνων. Αυτός είναι ο χώρος που οργανώνει και καλεί την πλειοψηφία των κινητοποιήσεων που πραγματοποιούνται σήμερα.

Ωστόσο στο επίπεδο ενός έστω ημιμαζικού πολιτικού φορέα, όπως αναφέραμε και παραπάνω, δεν έχει διαμορφωθεί τίποτα που να ελκύει και να εμπνέει τον κόσμο. Η ANΤΑΡΣΥΑ δεν έχει δικαιωθεί πολιτικά, όπως ανέφεραν μια σειρά σύνεδροι. Αντίθετα η τακτική που ακολούθησε την περίοδο των μνημονίων οδήγησε στην αποχώρηση σημαντικών οργανώσεων και τάσεων και στη συρρίκνωση της. Αντί αυτή η μαζική αποχώρηση να οδηγήσει σε συμπεράσματα, οδήγησε σε νέα περιχαράκωση και αδιαλλαξία. Αυτό, δυστυχώς, δεν πρόκειται, κατά τη γνώμη μας, να ωφελήσει την ANΤΑΡΣΥΑ, ούτε τώρα ούτε στο μέλλον.